

Arrest

nr. 319 760 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 juni 2024, waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekende partij uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald het gegeven dat zij niet kan terugkeren naar Moldavië omdat zij er geen werk en geen woning heeft, dat zij er problemen vreest te ondervinden omwille van het feit dat haar vader een jongen heeft aangevallen, dat zij op emotioneel vlak niet kan terugkeren naar Moldavië omdat zij er een slechte kindertijd heeft gehad en dat zij lijdt aan een nierziekte, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

3. Voorts ressorteren louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven zij geen recht op internationale bescherming. Puur sociaaleconomische omstandigheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Moldavië op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. In het dossier van verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekende partij concreet aangetoond. De commissaris-generaal motiveert terecht als volgt over de concrete situatie van verzoekende partij: "Zo haalt u in de eerste plaats economische redenen aan waarom u niet terug kan naar Moldavië, namelijk het feit dat u geen werk en geen woning heeft in Moldavië. Wanneer er u echter wordt gevraagd of u al ooit werk of een woning heeft gezocht in Moldavië, verklaart u van niet. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u weet dat u geen werk zou kunnen vinden in Moldavië, haalt u de algemene economische situatie aan in Moldavië en het feit dat de lonen niet in lijn liggen met de prijzen. Het feit dat u geen woning kan vinden wijt u tevens aan de algemene economische situatie in Moldavië en het feit dat een woning heel duur is en u dit niet kan betalen (CGVS, p.7). Dergelijke problemen vallen echter buiten het bereik van (...) de subsidiaire beschermingsstatus."

Door louter eerder gedane verklaringen dat zij onvermogen is en geen huisvesting of een inkomen heeft in Moldavië te herhalen, slaagt verzoekende partij er niet in hier anders over te doen denken. Ook door louter te beweren dat zij als een buitenstaander zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Moldavië omwille van haar gebrek aan huisvesting of een inkomen en door te stellen dat zij een kwetsbare jonge vrouw is zonder een (ondersteunend) netwerk in Moldavië, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Moldavië op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in het verleden beroep kon doen op een ondersteunend netwerk. Zo verbleef zij tijdens haar jeugd en ook nog recent bij haar terugkeer naar Moldavië in december 2023 bij haar peter en meter in Moldavië (administratief dossier, stuk 4, NPO, p. 4 en 6). Haar moeder, die ondertussen een werkvergunning in België zou hebben, betaalde toen een som (onderhouds-)geld aan de peter en meter van verzoekende partij die voor haar zorgden (administratief dossier, stuk 7, DVZ, 'verklaring DVZ', vragen

nrs. 13A en 30 en stuk 4, NPO, p. 7). Gelet hierop, is het weinig aannemelijk dat verzoekende partij geen beroep meer zou kunnen doen op dit netwerk bij een terugkeer naar Moldavië.

4. Wat betreft haar verklaring dat zij problemen vreest te ondervinden in Moldavië omwille van het feit dat haar vader een jongen heeft aangevallen, waarop de broer van deze jongen verklaarde wraak te willen nemen op verzoekende partij en haar moeder, bevat de bestreden beslissing de volgende, pertinente en terechte motivering: "Wanneer er u echter gevraagd wordt (...) wie deze jongen of zijn broer zijn, verklaart u het niet te weten. Daarnaast weet u ook niet of uw vader al effectief problemen heeft gehad met de broer van die jongen, heeft u ook geen concrete indicaties voor het feit dat u deze broer zou moeten vrezen en heeft u ook nog geen concrete incidenten meegemaakt in Moldavië (CGVS, p.8). U slaagt er bijgevolg niet in om uit de gebeurtenissen in het verleden van uw vader een concrete vrees voor uzelf aan te tonen."

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het voor haar erg moeilijk was om de precieze omstandigheden van deze gebeurtenissen te schetsen tijdens het persoonlijk onderhoud omdat zij geen contact had met haar vader zelf. Er dient echter te worden opgemerkt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij haar vader nog vrij recent heeft gezien toen zij de laatste keer in Moldavië was tussen december 2023 en maart 2024 en ook toen zij er in september op vakantie ging (administratief dossier, stuk 4, NPO, p. 4-6). Indien verzoekende partij werkelijk zou vrezen een reëel risico op ernstige schade te lopen omwille van het feit dat haar vader een jongen heeft aangevallen, mag worden verwacht dat zij deze contactmomenten met haar vader zou hebben aangegrepen om hierover meer informatie te bekomen. De vaststelling dat zij dermate weinig informatie heeft over deze gebeurtenissen en de nasleep hiervan, doet in sterke mate afbreuk aan de ernst van haar verklaringen dat zij omwille van deze gebeurtenissen niet terug kan naar Moldavië. Bovendien haalt verzoekende partij zelf aan dat er geen concrete indicaties zijn voor het feit dat zij de broer van de jongen die haar vader heeft aangevallen zou moeten vrezen en stelt zij dat zij ook nog geen concrete incidenten heeft meegemaakt in Moldavië (Ibid., p. 8). Verzoekende partij slaagt er met haar betoog bijgevolg niet in afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven pertinente en terechte vaststelling dat zij er niet in slaagt om uit de gebeurtenissen in het verleden van haar vader een concrete vrees voor haarzelf aan te tonen.

5. Wat betreft haar verklaringen dat zij op emotioneel vlak niet terug kan keren naar Moldavië omdat zij er een slechte kindertijd heeft gehad (administratief dossier, stuk 4, NPO, p. 6-7 en 9), dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat haar terugkeer naar Moldavië een dermate psychisch lijden zou veroorzaken dat dit gelijk zou kunnen worden gesteld met ernstige schade. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat zij geen actuele vrees aanhaalt voor haar peter en meter (administratief dossier, stuk 7, DVZ, 'vragenlijst' en stuk 4, NPO, p. 6 en 9). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij bij haar laatste terugkeer naar Moldavië in december 2023 nog enkele maanden bij haar peter en meter heeft verbleven (administratief dossier, stuk 4, NPO, p. 4). Door in haar verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen dat zij opgroeide in moeilijke omstandigheden en een slechte jeugd had omdat zij regelmatig fysiek werd gestraft en veel kritiek kreeg te verduren, te herhalen, werpt zij geen ander licht op deze beoordeling. Zij stelt in haar verzoekschrift nog te vrezen dat zij, mede door haar achtergrond en erg moeilijke jeugd, opnieuw slachtoffer zal worden van uitbuiting en misbruik. Verzoekende partij heeft een dergelijke vrees echter niet eerder aangehaald. Zij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud louter aan dat zij vreest dat haar terugkeer naar Moldavië op psychologisch vlak moeilijk zal zijn door de herinneringen die zij heeft aan haar kindertijd (Ibid., p. 7 en 9). Bovendien laat zij na concrete elementen aan te brengen die erop zouden wijzen dat zij bij terugkeer naar Moldavië werkelijk het risico loopt om slachtoffer te worden van uitbuiting en misbruik. Haar algemene verwijzing naar haar achtergrond en moeilijke jeugd volstaat immers niet. Deze vrees van verzoekende partij is dan ook louter hypothetisch. Zij laat hoe dan ook na aan te tonen dat, in het geval zij slachtoffer zou (vrezende te) worden van uitbuiting en misbruik, zij geen beroep zou kunnen doen op de Moldavische autoriteiten om bescherming te bekomen.

6. Wat betreft haar medische problemen valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Moldavische autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

7. Voorts voert verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken

niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift tevens aan dat de commissaris-generaal toepassing gemaakt heeft van de versnelde procedure terwijl hij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen om zijn beslissing te nemen na ontvangst van het verzoek, niet respecteerde. De Raad wijst er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch wel 30 dagen (cf. Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld, is dan ook geheel te wijten aan het feit dat haar advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Zij het overigens bemerkt dat uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoekende partij kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing en hierop ingaat. Verder brengt het overschrijden van voormelde termijn van 15 werkdagen geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verhindert het niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van voormeld artikel uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS belet om een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (Ibid., p. 112). Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een 'versnelde' procedure werd toegepast in dit dossier, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: "Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag." (Ibid, p. 113). In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat "volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" (Ibid., p. 116).

9. Door in haar verzoekschrift nog louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te benadrukken dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld, slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat zij geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

10. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

11. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

12. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 877 legt de eed af en tolkt Russisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP repliceert op de beschikking van de Raad en stelt dat zij een kwetsbare jonge vrouw is, zonder ondersteund netwerk met een ernstig medisch probleem (nieren), opgevoed door haar peter en meter, terwijl haar moeder in het buitenland werkte en haar vader met de rest van de familie overhoop lag. Op haar 16de ging ze bij haar moeder in Turkije wonen maar daar kreeg ze geen verblijfsvergunning en moest terug naar Moldavië. Daarna reisde ze naar België. Bij terugkeer naar Moldavië loopt ze het risico op verregaande materiële deprivatie en armoede, dit in combinatie met haar medisch probleem, haar psychische toestand en de problemen in haar familie loopt ze bovendien aldus het risico op uitbuiting. Zowel de bestreden beslissing als de beschikking onderschatten haar situatie, vandaar dat ze vraagt haar situatie opnieuw te bekijken en haar bescherming te geven.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 8 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend volledig in gebreke. Ze beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten, en het op zeer algemene wijze ontkennen van de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing en beschikking, alsook het formuleren van zeer algemene opmerkingen, zonder dat zij echter een concrete en dienstige repliek tegen de inhoud van de beschikking formuleert en waarmee zij er dan ook geenszins in slaagt de hierin gedane concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij ter zitting op algemene wijze opwerpt dat zij bij terugkeer naar Moldavië het risico loopt op verregaande materiële deprivatie en armoede, werd in voormelde beschikking al vastgesteld dat zij evenwel geenszins dergelijke algemene beweringen *in concreto* aantoonde. De Raad herinnert in dit verband o.a. aan verzoekende partij haar eerdere verklaringen op het CGVS, toen zij hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat zij in Moldavië nooit werk of een woning heeft gezocht. Dat verzoekende partij in Moldavië geen toegang zou hebben tot werk en huisvesting, blijkt nergens uit en wordt op generlei wijze *in concreto* aangetoond, laat staan dat eventuele problemen dienaangaande verband houden met de criteria inzake internationale bescherming, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals eerder al werd vastgesteld, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Moldavië op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. In het dossier van verzoekende partij zijn er geen concrete en overtuigende elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren. In dit verband wordt eraan herinnerd en benadrukt de Raad dat verzoekende partij de laatste keer dat zij in Moldavië verbleef, in de periode tussen december 2023 en maart 2024, bij haar peter en meter verbleef die haar er eerder ook al tijdens haar jeugd opvingen en voor haar zorgden. Zoals eerder opgemerkt, is het aldus weinig aannemelijk dat verzoekende partij bij

terugkeer naar Moldavië geen beroep meer zou kunnen doen op dit ondersteunend netwerk. De algemene opmerking ter zitting dat verzoekende partij een kwetsbare jonge vrouw is, zonder ondersteunend netwerk, betreft niets meer dan een algemene, ontkennende opmerking die in het licht van haar eerdere verklaringen dus niet weet te overtuigen. Bovendien toont verzoekende partij, die thans vijftientwintig jaar oud is en eerder op haar zestiende zelfstandig naar Turkije ging om er bij haar moeder te zijn en er te werken, niet aan dat zij niet zelf de handen uit de mouwen zou kunnen steken om in Moldavië een verdere toekomst en leven op te bouwen, en dat zij er geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt en huisvesting, al dan niet via haar autoriteiten of met de hulp van anderen. Hiertoe is evenwel vereist dat men hiertoe zelf inspanningen onderneemt, hetgeen echter nergens uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen blijkt.

Wat betreft verzoekende partij haar medische problemen, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de beschikking, in punt 6, wordt opgemerkt. De stelling van verzoekende partij dat zij in Moldavië het risico loopt op uitbuiting, werd al eerder door haar aangehaald en hierop werd reeds concreet en omstandig ingegaan in de beschikking, in punt 5. Verzoekende partij laat na op die eerdere vaststellingen een ander licht te werpen. Ze onderneemt hiertoe ter zitting niet enige poging.

De Raad merkt nog op en beklemtoont dat de vaststelling dat verzoekende partij recent in december 2023 vrijwillig voor enkele maanden terugkeerde naar Moldavië, dit omdat haar werkvisum en verblijfsvergunning voor Turkije verstreken waren, waarna zij opnieuw terugkeerde naar Turkije om er werk te zoeken, en dat zij tijdens deze periode van 'vakantie' bij haar peter en meter in Moldavië klaarblijkelijk geen (noemenswaardige) problemen kende, bezwaarlijk moeilijk te rijmen valt met de door haar ingeroepen vrees voor vervolging in of reëel risico bij terugkeer naar Moldavië. Het haalt haar verklaarde nood aan internationale bescherming geheel onderuit.

Verzoekende partij maakt geen nood aan internationale bescherming aannemelijk, zo werd eerder vastgesteld in de beschikking van 8 oktober 2024. Haar algemene argumentatie ter zitting is allerminst van aard hieraan afbreuk te doen en van het tegendeel te overtuigen.

Door voor het overige zeer algemeen, zonder dit verder met concrete en overtuigende elementen toe te lichten en te onderbouwen, te stellen dat de beschikking en de bestreden beslissing haar situatie onderschatten, zonder verder nog concrete repliek tegen de beschikking in te brengen, werpt verzoekende partij geen ander licht op het in de beschikking en het hierboven vastgestelde.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS